

De kabel

Het smalle pad

Het grind knarst onder mijn banden terwijl we al halverwege zijn. Links water, rechts water, een strook wit stof ertussen waar twee jongens van veertien denken dat ze onkwetsbaar zijn. De zon hangt hoog en fel; hij drukt op mijn schouders als een warme hand. Mijn T-shirt plakt tegen mijn rug. Er hangt een geur van zonnebrand in de lucht. We noemen het de baggergaten. Alsof het iets van ons is. Alsof het geen werkplaats is van mannen met machines en staal, maar een speelplaats waar je vanaf de kant het bruine water in kunt rennen. In de verte bromt een baggerschip, laag en regelmatig. Een dier dat ligt te slapen maar niet helemaal vertrouwt. Voor ons staat een Mercedes met Duits kenteken stil op het pad. Donkergroen, blinkend, alsof hij hier per ongeluk is beland. 'Past wel', roept mijn vriend over zijn schouder. Zijn stem klinkt licht, bijna uitdagend. We vertragen niet. We mikken tussen auto en water, proberen beiden te vermijden. Het grind spat onder mijn banden. Ik kijk naar de lak van de Mercedes, zie mijn eigen schim vervormd in het portier. En dan. Een klap. Een plotselinge ruk. Iets snijdt langs mijn wang, hard en koud, en blijft een fractie van een seconde haken bij mijn oogkas. Mijn hoofd slaat achterover. Mijn nek kraakt. Mijn mond vult zich met metaalachtige smaak.

De kabel.

Een dikke staalkabel, gespannen van het schip naar de wal, loopt over de auto heen. Hij trilt nog na, zingt een korte, hoge toon. Ik voel hoe mijn huid brandt, openligt. Warm bloed loopt langs mijn lip, drupt op mijn T-shirt. Het ruikt ijzerachtig, scherp. Mijn rechteroog traant; de wereld is half rood, half wit. Mijn fiets valt in het grind. Mijn vriend staat al naast me. 'Blijf staan,' zegt hij, maar zijn handen trillen. Ik voel aan mijn gezicht en zie mijn vingers rood worden. De huid op mijn wang voelt geribbeld, rauw, alsof iemand er met schuurpapier overheen is gegaan. Er komt een dikke man aangerend, zware laarzen op het grind. Hij roept iets over kijken en kabel, wijst naar het staal dat in de zon glanst. Ik knik, maar hoor vooral het suizen in mijn eigen oren. De kabel hangt weer strak, een zilveren streep tussen water en land, alsof hij altijd al bedoeld was om daar te zijn. Het water naast ons ligt er onaangedaan bij. Een lichte golfslag tegen de stenen. Het baggerschip bromt door, onverstoorbaar. Wij lijken hier niet te bestaan. Ik probeer te lachen, maar mijn lip trekt scheef. 'Valt wel mee,' zeg ik. Mijn stem klinkt dik, alsof ik kiespijn heb. We duwen mijn fiets verder. Mijn wang klopt bij elke stap. Het zweet prikt in de schaafwond. Ik proef nog steeds bloed. Achter ons blijft de kabel gespannen tussen water en land, een rechte lijn die ik niet had gezien. We fietsen terug, langzamer nu. De zon is nog steeds genadeloos hoog.

De keuken

Onderweg lachen we. Het komt vanzelf, schokkerig. 'Je zag eruit alsof je een klap van een bokser kreeg,' zegt mijn vriend. Hij doet het na, zijn hoofd achterover, overdreven dramatisch. Ik lach mee en voel hoe de huid op mijn wang trekt als droog papier. Elke lach opent iets opnieuw. De wind op de fiets is warm en zacht. Hij strijkt langs de wond en maakt hem eerst koud, dan weer brandend. Mijn T-shirt is stijf geworden van het bloed. Het schuurt tegen mijn huid. We praten over zwemmen, over of we morgen weer gaan. Alsof het al voorbij is. Alsof hard fietsen het beeld kan uitwissen van die ene seconde

waarin mijn hoofd achterover sloeg. Thuis zet ik mijn fiets tegen de schutting. De achterdeur staat open. Vanuit de keuken ruikt het naar gebakken uien en jus. Mijn maag draait. Ik stap naar binnen. De tegels zijn koel onder mijn slippers. Mijn moeder staat bij het aanrecht, houten lepel in haar hand. Ze draait zich om. De lepel valt. Hij tikt tegen de rand van de pan en belandt op de vloer. Haar hand gaat naar haar mond. Haar ogen worden groot, groter dan ik ze ooit heb gezien. 'Wat is er met jou gebeurd?' Ik wil zeggen: niks. Het valt wel mee. Ik wil de luchtigheid van het grindpad vasthouden. Maar haar blik glijdt langs mijn gezicht, blijft hangen bij mijn oog. Ze komt dichterbij. Ik ruik haar parfum, licht en bloemig, vermengd met de zware geur van jus. 'Blijf staan,' zegt ze, precies zoals mijn vriend even daarvoor. Ze pakt mijn kin vast, draait mijn hoofd naar het licht. Haar vingers zijn koel, een beetje vettig van het koken. Ik hoor haar adem sneller gaan. In de spiegel boven het aanrecht zie ik mezelf. Eén helft van mijn gezicht is rood en rauw, glanzend van bloed. Het oog lijkt kleiner, alsof het zich verstopt. Ik herken mezelf niet helemaal. Er loopt een dunne streep tot net onder mijn oogkas. Een paar centimeter hoger en... Mijn moeder zegt het niet. Ze slikt. Haar hand trilt nog steeds als ze een natte doek pakt. De eerste aanraking met het water brandt als vuur. Ik knijp mijn handen tot vuisten. Zeg niets. Ze brengt me naar de badkamer, zet me op de rand van het bad. Het licht daar is harder, witter. In de spiegelkast zie ik opnieuw die schuine lijn. Mijn moeder smeert zalf die dik en glanzend op mijn huid blijft liggen. De geur is zoet, bijna kinderlijk, in tegenspraak met het ruwe van de wond. 'Je moet beter kijken,' zegt ze zacht, meer tegen de spiegel dan tegen mij. Ik denk aan de kabel, hoe hij daar strak hing, zichtbaar als je keek. Hoe ik niet keek. Mijn vader komt binnen, blijft in de deuropening staan. Hij leunt met één schouder tegen het kozijn, nog in zijn werkkleren. Er zit stof op zijn mouwen. In zijn hand draait hij zijn autosleutels rond; het metaal tikt zacht tegen elkaar. Hij zegt niets. Zijn blik gaat eerst naar mijn moeder, dan pas naar mij. Hij kijkt naar mijn wang. Even maar. Zijn kaak spant zich aan, alsof hij iets weg kauwt. 'Dat had erger kunnen aflopen,' zegt hij uiteindelijk. Zijn stem is laag. Hij kijkt niet lang. Hij wrijft met zijn duim over de rand van zijn sleutel. Zijn hand blijft een seconde rusten op mijn schouder. Dan laat hij los. Aan tafel later zit ik rechtop, alsof dat helpt. Mijn wang is ingesmeerd; de huid trekt bij elke hap. Ik voel hun blikken, kort en snel weer weg. Hun blikken raken mijn gezicht en glijden weer naar hun bord. Ze snijden hun aardappelen kleiner dan nodig. Niemand zegt het hardop. Maar het hangt in de keuken, tussen de damp van de aardappelen en het zachte tikken van het bestek tegen het bord. Een paar centimeter hoger. Maanden gaan voorbij. De zomer blijft.

Buiten

Op school in september is mijn wang nog rafelig en donkerrood, dikker dan de huid eromheen. Het loopt als een schuine lijn over mijn wang, tot vlak onder mijn oog. Bovenaan mijn oogkas lijkt een litteken zich voor de eeuwigheid gevestigd te hebben. In de gang ruikt het naar natte schoenen en krijt. De ramen staan open; er komt nog warme lucht binnen. De eerste dag voel ik hoe hun blikken blijven hangen. Sommigen kijken snel weg. Anderen staren net iets te lang. 'Wat is er gebeurd?' vragen ze. Ik vertel het verhaal kort, stoer bijna. De kabel. Het schip. Bloed overal. Ik maak er een grap van. Ze lachen. Ik lach mee. Bij gym moeten we ons omkleden in de benauwde kleedkamer. De lucht is dik van zweet en deodorant. Iemand tikt tegen mijn wang. 'Doet dat nog pijn?' Ik haal mijn schouders op. In de spiegel boven de wasbak zie ik hoe de lijn mijn gezicht een andere uitdrukking geeft, alsof ik altijd net iets serieuzer kijk. In de klas zit ik bij het raam. Buiten

hoor ik het geluid van een grasmaaier. De geur van gemaaid gras waait naar binnen, fris en zoet. De zon legt een warme strook op mijn tafel. Ik sluit even mijn ogen en zie weer het grindpad, het water aan beide kanten, de glanzende kabel in de zon. Soms droom ik dat hij opnieuw langs mijn gezicht strijkt, maar dan hoger. Ik word wakker met mijn hand tegen mijn wang gedrukt. De maanden doen hun werk. Het rood wordt roze, dan lichter. De huid trekt minder. Mensen vragen er minder naar. Het litteken wordt onderdeel van mijn gezicht, zoals een wenkbrauw of een kuiltje in een kin. Nu, jaren later, zie ik hoe vanzelfsprekend ik toen dacht dat alles wijd was, open, zonder grenzen. Het pad tussen twee waterkanten leek breed genoeg voor elke snelheid. Ik had nog geen oog voor wat gespannen kan staan tussen twee punten. Als ik langs water fiets en ergens in de verte staal zie glanzen in de zon, vertraag ik. Mijn ogen zoeken de lijn. Mijn hoofd buigt vanzelf een fractie naar achteren. Die zomer was heet en helder. We zwommen, we lachten, we fietsten weer langs de plassen. Het litteken bleef. Buiten was alles wijds en open. Boven mijn oog liep een dunne, blijvende rand. Een lijn tussen wat ik zag en wat ik niet zag. Een dunne kabel onder mijn huid.